

amenscommissioner, men tvørigt er der ganske vist Forskjel, naar Taler er om en juridisk og en theologisk Examencommission; om den første er her nu foreløbig ikke Tale, saa at jeg troer ikke at behøver videre at dvæle derved. Det ærede Medlem fandt det i høj Grad forunderligt, saa at det næsten fattedes ham paa Ord for at betegne det nærmere, at jeg i det andet Thing ikke havde stille Forslaget oprindelig i Finantsloven, men derimod havde ventet til anden Behandling. Jeg veed ikke, hvorfor det ærede Medlem var i en saa høj Grad forundret derved, og jeg skal gjerne angive ham Grunden, hvorfor jeg til det givne Tidspunkt og ikke før stillede Forslaget. Det er ganske simpelt den, at det hele Spørgsmaal var for mig af en saa alvorlig og indgribende Natur, at jeg fra Begyndelsen af endnu ikke kunde fatte min Beslutning, men at jeg, ved nærmere at overveie Sagen, kom til den fulde Overbeviisning, at det var en gavnlig Foranstaltning baade for Universitetet, de Studerende, Kirken og Staten. At man paa et bestemt givet Punkt endnu ikke er paa det Rene med Hensyn til en Sag, medens man derimod paa et senere Stadium kommer til Klarhed derom, derimod forekommer det mig, at der ikke kan reises nogen begrundet Indvending. Ved anden Behandling er det jo derhos, at den egentlige Forhandling finder Sted, og Spørgsmaalet blev jo da ogsaa der underkastet en nærmere Drøftelse. Det ærede Medlem negtede ikke, at der foreligger en bestemt Praxis for at ordne sliche Spørgsmaal ad administrativt Vej, medens det dog forekom ham, at her var Tale om en Sag af langt mere indgribende Natur. I en vis Henseende kan man vel sige det, men har det været en bestemt, jeg kunde næsten sige usværgelig, Praxis at ordne alle lignende Spørgsmaal ad administrativt Vej, da er det mig dog umuligt at indsee, hvorfor man her skulde afvige deraf. Lad mig tvørigt nævne et meget indgribende Spørgsmaal, som i sin Tid er blevet ordnet just paa den omtalte Maade. Det er Hænlæggelsen af Examen artium til de lærde Skoler. Jeg troer, at dette just er et saa alvorligt og indgribende Spørgsmaal som maaffee ikke mange andre med Hensyn til Examens-

væsen. — „Hvor er Planen?“ saa spurgte det ærede Medlem. Ganske vist, jeg har ikke fremlagt nogen fuldstændig Plan for det høitærede Thing, men jeg har meent, at det maatte være en Sag, som kunde overlades til Administrationen. Tvørigt skal jeg med Beredvillighed gaae ind paa forskjellige Spørgsmaal, som det ærede Medlem i saa Henseende stillede til mig. Jeg mener, at der skal udnævnes 5 til at være Medlemmer af Examencommissionen, hvoraf den ene skulde være Formand. Jeg mener fremdeles, at de skulde udnævnes ikke paa Livstid, men dog saaledes, at det betydes dem, at det ikke er for eet eller blot for nogle enkelte Aar. Jeg mener endvidere, at en af Professorerne af Facultetet skulde deeltage i Examinationen og Censuren. Det ærede Medlem reiste ogsaa, saavidt jeg erindrer, Spørgsmaalet om den fremtidige Stilling, som de Studerende skulde indtage med Hensyn til Universitetet. Det er langt fra min Mening, at de Studerende skulde løsrydes fra Universitetet, men meget mere, at det burde være at fastsætte, at de skulde have studeret 3 Aar ved et Universitet, medens det tvørigt i alt Fald nærmere maatte blive at tage under Overvejelse, om der, som i sin Tid foreslaet, skulde tages en Bestemmelse, sigtende til, at de Studerende skulde gjøre Rede for, hvorledes de have benyttet deres Studietid, for at Commissionen dernæst kunde afgjøre, hvorvidt den maatte ansee det for rigtigt, at de stedeses til Examen. Men hvad der ængstede det ærede Medlem i en meget høj Grad, var, at vedkommende Minister skulde udnævne Medlemmer af Examencommissionen. Han spurgte om, hvilke Qualificationer der maatte fordras, og fremsatte derhos en Mængde andre forskjellige Spørgsmaal. „Skal nu Ministeren“, saaledes udtalte han sig blandt Andet, „følge sin individuelle Retning?“ Det forekommer mig at være et ganske forunderligt Spørgsmaal. Overlader man ikke til en ansvarlig Minister i det Hele taget at gjøre Indstilling til Hans Majestæt Kongen angaaende Besættelsen af mange forskellige Embeder, som ligge under Cultusministeriet? Hvorledes vil man kunne forhindre vedkommende Minister i, at han der gjør sin individuelle